

DANIELLE STEEL

A WHITTIER
FAMÍLIA

DANIELLE STEEL

A WHITTIER
FAMÍLIA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *The Whittiers*

Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, in 2022

Copyright © 2022 by Danielle Steel

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2026 by F. Nagy Piroska

Cover design: *Lisa Amoroso*

Cover images: © Spiroview Inc/Shutterstock (mansion),

© gremlin/Getty Images (people in the window),

© Olga Krämer/Alamy (snow), © P. Spiro/Alamy (door)

Author photograph: © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2026

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Csodálatos gyermekeimnek,
Beatie-nek, Tervornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Becsüljétek és tiszteljétek egymást
és mindannyiunk közös szép emlékeit.
Teljes szívemből szeretlek benneteket.*

Mami/ d. s.

A WHITTIER
FAMÍLIA

Első fejezet

A Whittier házaspár, Preston és Constance életében immár hagyománnyá vált, hogy New York-i otthonukat odahagyva, karácsony után három héttel minden évben szabadságra mentek. Amikor a gyerekeik még kicsik voltak, ezalatt szeretett német házvezetőnőjük, Frieda, és a sűrűn egymást váltó dajkák valamelyike vigyázott a hat csöppségre. A két-három hetes, kettesben eltöltött romantikus vakáció után a szülők mindig frissen, energiával feltöltve érkeztek haza. Mindketten szerettek síelni, kedvenc helyük a Francia Alpokban a világ legnagyobb összefüggő síterepét alkotó Három Völgy volt: Franciaországban Courchevelbe, Val d'Isère-be vagy Megève-be jártak a legszívesebben, Svájcban Zermattba és St. Moritzba. Később, ahogy a gyerekek iskolás korba léptek, a család együtt töltötte a téli szünidőket, és főleg Aspenben vagy a coloradói Vailban hódoltak a síelés örömeinek.

Amióta a gyerekek felnőttek, a szülők az Államok helyett inkább Európát választották évenkénti gyerekmentes vakációik helyszínéül. Az európai sítúrákkal Connie és Preston egymást ajándékozták meg, és ilyenkor az utolsó hétvégét

rendszerint Párizsban vagy Londonban töltötték, onnan indultak vissza New Yorkba, hogy folytassák a megszokott családi életüket. Gyerekeik előszeretettel ugratták őket az utazásaikkal, amelyeket „téli nászútnak” neveztek.

A nyarakat sokáig az egész család Shelter Islanden, egy nagy családi házban töltötte. Egy idő múlva azonban a gyerekek már nem velük akartak nyaralni, így a házat eladták, mert sokkal inkább teherre vált, mint örömforrássá. Connie és Preston az utóbbi években egyszerűbb életmódra váltottak: lefaragták a fölösleges kiadásait, és kerülték az olyan programokat, amelyek túl sok munkával jártak. Újabban nyaranta inkább Maine-ben, Hamptonsban vagy Cape Codon béreltek egy akkora házat, hogy pár napra vagy egy hétvégére a gyerekek közül is eljöheszen, aki akar. Bérelni könnyebb volt, mint venni, és azzal az előnnyel is járt, hogy egy nyaraló egész évi fenntartása másnak okozott fejfájást, nem nekik. A gyerekeik sohasem jöttek egyszerre, óriási házra tehát nem volt szükségük.

A téli nászútjaik – mert már ők is így hívták – hagyományához továbbra is ragaszkodtak. Fontos volt számukra, egész évben készültek rá. Negyvenhárom évi házasság után még ma is nászútnak érezték. Az idő észrevétlenül elrepült. Constance hatvanöt évesen el sem akarta hinni, hogy milyen idősek a gyerekei. Még a késői meglepetés, Annabelle, a „kicsi” is betöltötte a huszonegyet.

Lyle, a legidősebb fiú, negyvenkét éves volt, nős, egy fiú és egy lány, a tízéves Tommy és a hét-

éves Devon apja. Amanda, a felesége, mindnyájuk számára csalódást jelentett. Lyle tíz éve még élvezte a legényéletét és jól menő településfejlesztői és kereskedelmi ingatlanosként végzett munkáját, amikor a lány, akivel épp akkor járt, de nem voltak vele túl komoly szándékai, teherbe esett, így el kellett vennie. Amanda sohasem engedett fel igazán a családdal szemben, és ők sem kedvelték meg a túlzottan társaságkedvelő lányt. Constance kapzsinak és pénzsóvárnak tartotta, míg Preston több jóindulattal viseltetett iránta.

Amanda ragyogó eszű, vidám, szórakoztató és szexi nő volt, aki tudta, hogyan bűvölheti el Lyle-t, de nem sok idő telt el a házasságkötésük után, amikor Connie már úgy látta, hogy a fia nem boldog. Lyle azonban nem panaszkodott, hűségesen kitartott a felesége mellett, ha már elvette, és mindent megtett, hogy a házasságuk működjék. Miután összeházasodtak, Amanda nem dolgozott tovább. Odáig volt a drága holmikért, komoly követeléseket támasztott a férjével szemben, és Connie meglátása szerint keveset adott cserébe. Az unokáit azonban szerette, és élvezte, ha együtt lehetett velük.

Connie és Preston két legfiatalabb gyereke, a huszonegy éves Annabelle és a huszonnyolc éves Benjie otthon lakott. Connie örült, hogy őket még maga körül tudhatja. A többiek éveken ezelőtt elköltöztek, és járták a maguk útját. A Lyle után született Gloria fontos állást töltött be a Wall Streeten, és ellátta pénzügyi tanácsaival a testvéreit, akár kérték, akár nem. Az Upper

West Side-on vett magának lakást, amit nagyon szeretett. Gyakran látogatott haza a szüleihez, de még most, harminckilenc évesen is boldogan élte a maga szingli életét.

Az ikrek, a harminchárom éves Caroline és Charlie közösen vettek lakást a SoHóban. Magukat nem kímélve dolgoztak folyamatosan bővülő és mind népszerűbbé váló nőiruha-divatmárkájukon, emellett kemény munkával átalakították egy régi raktárepület padlásterét olyan loftlakássá, amelyben jól érezték magukat. Kisgyerek koruktól fogva elválaszthatatlanok voltak, és felnőve úgy döntöttek, hogy együtt élnek, és közös vállalkozásba kezdenek. A dolog mindkettőjük számára bevált.

A hat testvér közül egyedül Lyle házasodott meg. Gloria, Charlie és Caroline a munkájának élt, gyors tempót diktáló világuk horizontján semmi jele nem mutatkozott házasságnak, de még komolyabb kapcsolatnak sem. Benjie a szülei segítségére szorult, Annabelle pedig még túl fiatal volt a házassághoz, de nem is foglalkoztatta a téma. Annál inkább vágyott az önálló lakásra, és ennek megszerzése érdekében állandó alkudozásban volt a szüleivel.

Jelenleg a szülői felügyelettől való függetlenség volt az egyetlen célja. Nemrég otthagya az egyetemet, aminek a szülők persze nem örültek, és hazaköltözött. Emiatt most nem tudta meggyőzni a szüleit arról, hogy számára e pillanatban mindennél fontosabb, hogy több szabadsága legyen. A saját lakás megszerzésének kilátása

tehát egyelőre halasztódott, Benjie pedig örült, hogy Annabelle is otthon van.

Connie egykor elsőbálozóként találkozott Prestonnal. A családja ragaszkodott hozzá, hogy a tizennyolc éves lányt e régimódi társasági esemény keretében mutassák be a New York-i társaságnak. Preston tíz évvel idősebb volt nála, és ügyet sem vetett rá. Connie egy volt a huszonöt elsőbálozó lány között, akik gyönyörű fehér ruhában pukedliztek az összegyűlt társaság előtt, és a kísérőik a saját korosztályukból kerültek ki.

Connie első munkahelyén találkoztak újra, miután végzett a Vassaron. Abban a könyvkiadóban kapott kezdő szerkesztői állást, ahol Preston elismert vezető szerkesztőként dolgozott. Ezúttal rögtön felfigyelt az intelligens és nagyon szép lányra. A következő nyáron házasodtak össze, és hamarosan sorra jöttek a gyerekek.

Connie feladta az állását, hogy nevelje a gyerekeket. Végül Preston lett a kiadó vezetője, és az is maradt egészen a nyugdíjba vonulásáig. Ennek tíz éve, és ők azóta is őszintén örültek annak, hogy végre több időt tölthetnek egymással. Preston tiszteletre méltó életpályát tudhatott maga mögött, és hasonló volt az érdeklődési körük. Sohasem unták meg az együttlétet, sőt még mindig ott volt közöttük a szikra, amely az európai „téli nászutak” idején lánggra tudott lobbanni.

Hasonló volt a családi háttérük is. Preston családja a huszadik század fordulóján nagy vagyonra tett szert az acélnak és a réznek köszönhetően.

A '29-es gazdasági összeomlás tőlük is súlyos áldozatokat követelt, de nem semmisítette meg őket teljesen, mint tette másokkal. A család vagyona némileg megcsappant, a korábbinál kevesebb pénzből kellett élniük és körültekintőbben gazdálkodniuk, de sem Connie, sem Preston nem kedvelte a fényűzést. Preston vagyonából még mindig maradt annyi, hogy kényelmesen megéljenek. Okosan fektetett be, és tisztességes fizetést kapott. Megengedhették maguknak a hat gyereket, és egy minden túlzástól mentes, stabil életstílust.

A gyerekeik jó színvonalú iskolákba jártak, és egy napon örökölni is fognak egy szerény összeget, de sohasem lesznek olyan „gazdagok”, mint a családjuk volt valamikor. A háznak és Preston befektetéseinek az értéke ki volt téve az örökösödési adók negatív hatásának, és ami az adózás után megmarad, az hatfelé oszlik majd. Az örökségük arra lesz elég, hogy házat vehessenek maguknak, taníttathassák a gyerekeiket, és vállalkozásba kezdhessenek. Attól, amit a szüleik rájuk hagynak, egyikük sem lesz krózus, de nyugodt életet élhetnek.

Anyjuk, Connie, arisztokrata szüleitől és nagyszüleitől örökölt valamennyi pénzt, de az ő vagyonukat nem lehetett egy napon említeni Prestonékéval, ráadásul az évek során alaposan megfogyatkozott. Preston azonban egymaga gond nélkül el tudta tartani a családot.

A legértékesebb vagyontárgy, amit a gyerekeikre hagyhattak, a ház volt, amelyben Lyle szü-

letése óta éltek. A régi, egykor grandiózus kúriát nevelésesen olcsón vették egy árverésen, amiről Connie olvasott. Senkinek sem kellett ugyanis egy ilyen nagy ház, így meg tudták venni annyira, amennyit akkor megengedhettek maguknak. A mérete és a múltja ellenére kényelmes családi otthonná tudták tenni. Az egykor rendkívül előkelő ház nagyon elegáns környéken, az Ötödik és a Madison sugárút közötti keleti hetvenes utcák egyikén épült, ami különösen értékesé tette. Remélték, hogy a gyerekeik nagyon jó áron tudják majd eladni, pótolva ezáltal az időközben jócskán leapadt egykori családi vagyont.

Amikor Connie az árverésre bocsátott épületre ráakadt, Preston attól tartott, hogy túl nagy lesz nekik, de mire megszületett mind a hat gyerekük, bebizonyosodott, hogy éppen ekkora ház a tökéletes számukra. Impozáns volt a belmagassága, a finoman elegáns francia ablakok és a faburkolatos szobák. Connie és Preston jó karban tartották az épületet, de látszott rajta, hogy némi modernizálással és felújítással még nagyszerűbbé varázsolhatják az új tulajdonosok, ha lesz rá igényük és elég pénzüik. Egy megfelelő vevő egész vagyont adhat érte. Mint kiderült, ez volt a legjobb befektetésük, sokkal, de sokkal többet ért, mint amennyit negyvenkét évvel ezelőtt fizettek érte.

Az szóba sem jött, hogy mind a hat gyerekük felnőttként is itt akarjon élni, különösen családostól. El kell tehát adniuk a házat, ahogy azt a végrendeletükben is kikötötték mind a ketten.

A gyerekeik erősen kötődtek a családi otthonhoz, de a ház eladásából származó pénz jócskán megnöveli majd azt az összeget, amit Connie és Preston rájuk hagy. Most, amikor már csak a két legfiatalabb gyerek lakott velük, a szükségesnél jóval több hely állt a rendelkezésükre. Hatuk közül egyedül Lyle volt házas és két gyerek apja, de bízhattak benne, hogy ha a többieknek is lesz saját családjuk, akkor sem akarják majd megtartani a házat. Nem lenne praktikus számukra, és a szülők egyikükről sem tudták elképzelni, hogy képes lenne megvásárolni a többiek részét.

Hatuk közül Lyle volt a legsikeresebb, neki volt egyedül lehetősége komoly pénzt keresni, és jól is ment neki. Gloria nagy fizetést kapott, és a jutalékai is szép összegre rúgtak. Lyle-nak és Amandának mint kétgyerekes házaspárnak a ház nem sokat jelentett; gyönyörű lakásban éltek egy kicsit feljebb, az East Enden. Gloria sem látta értelmét a háznak, tekintettel arra, hogy harminckilenc évesen egy sor hamvába holt kapcsolat és egy huszonhárom éves korában az oltártól visszarettenve felbontott eljegyzés után még egyedül élt. Mára odáig jutott, hogy a házasság nem neki való, és minden energiáját a karrierjébe fektette. Connie nem hitte, hogy Gloria valaha is férjhez megy, vagy ha igen, akkor is csak nagyon későn. És Gloria is szerette a West Side-on, egy híres régi épületben lévő, parkra néző lakását. Charles és Caroline küzdöttek, hogy sikerre vigyék a divatcégüket, és nagyon élvezték közös loftjukat a SoHóban. Együtt éltek és dolgoztak.

Ami Annabelle-t illeti, miután egy negyed-év leteltével abbahagyta az egyetemet, mert „unta”, a szülei felajánlották, hogy vesznek neki egy egyszobás kis lakást, ha folytatja a tanulást, vagy munkát szerez. Ő egyelőre nem tudott volna lakbért fizetni, úgyhogy otthon lakott. Benjie megmaradt a szülői házban, noha idősebb volt Annabelle-nél, de jól érezte magát otthon.

Így aztán Connie és Preston számára nem volt kérdés, hogy a házat egy nap el fogják adni. Remélték, hogy itt maradhatnak mindaddig, amíg már túl nagy feladatot jelentene számukra a fenn-tartása. De még jó egészségnek örvendtek, és örömet jelentett nekik, hogy itt élhetnek. Szerették ezt a nagy, öreg házat, és a közeljövőben nem állt szándékukban eladni. Egyelőre semmi okuk nem volt rá. Egyes karbantartási műveletek elhalasztásával még bőven megengedhették maguknak, hogy ragaszkodjanak hozzá. Így hát csak a sürgős javításokat végezték el.

Frieda, az öreg házvezetőnőjük, hatvannyolc évesen még mindig kitartott mellettük. Ha valami nehéz munka adódott, amivel Preston egyedül már nem boldogult, egy fiatalember segítségét vették igénybe. Preston élvezettel tett-vett a ház körül, szerette, ha jó állapotban van, és leleményesen oldotta meg a kisebb feladatokat. De a vízvezeték- vagy villanszerelés már meghaladta a tudományát.

Nyugdíjas barátaival eljárt golfozni, Connie pedig hetente egyszer teniszezett a barátnőivel. Néha egy-egy hétvégére elmentek síelni

Vermontba. Mindketten fittek voltak, és a síelés volt az a sport, amit még mindig lelkesen műveltek és szerettek. Szép életet éltek, és büszkék voltak a gyerekeikre, noha Annabelle miatt valamelyest aggódtak. Vagy folytatnia kellene a tanulmányait, vagy el kellene helyezkednie valahol, de egyelőre egyikhez sem fűlt a foga. A szülei szerint túlságosan belemerült New York éjszakai életébe, túl sokat bulizott és lógott a barátaival. A többiek az ő korában már tudták, mit akarnak.

Lyle a Yale diplomájával a zsebében a Columbia üzleti iskolájában tanult tovább. Gloria a Harvardon tanult mind az alapképzésben, mind az üzleti karon. Az ikrek a Parsons Tervezőiskolán végeztek, és tizenéves koruk óta a divatvilág szerelmesei voltak. Mihelyt lediplomáztak, elindították a vállalkozásukat. Caroline volt a tervező, Charlie a pénzügyi igazgató, de neki is kiváló érzéke volt a divathoz. Benjie egy állatmenhelyen dolgozott, imádta és szívvel-lélekkal végezte a munkáját. Egyedül Annabelle nem tudta még, mihez fogjon, de persze ő még nagyon fiatal volt. Anyja mindenesetre szemmel tartotta őt is, és Benjie-t is.

Preston ma már boldogan ráhagyta Connie-ra a „gyereknevelést”. Az idősebbekkel annak idején többet foglalkozott, de ma, hetvenöt évesen úgy érezte, túl van azon a koron, hogy megszidja Annabelle-t, amiért olyan későig kimarad, vagy hogy délig alszik, vagy közölje vele, hogy nem tetszenek neki a barátai. Connie-nak még jobban feküdt ez a dolog, ő még élvezte az anyaszere-

pet, és szorosabb volt a kapcsolata a gyerekeivel. Preston boldogan adott felnőtt gyerekeinek tanácsot, ha kérték, de nem akarta irányítani őket, és az idősebbeknek már évek óta nem is volt erre szükségük. Ma már kölcsönösen tiszteletteljes felnőttkori kapcsolatot ápolt velük.

Connie és Preston minden januárban két-három boldog hétig élvezték a gondtalanságot. A gyerekeik már nem voltak gyerekek, boldogultak nélkülük is, ők tehát nyugodtan kedvüket lelhették egymás társaságában és a közös időtöltésben, amit érett koruk egyik nagy ajándékának tekintettek.

Ez az év sem volt más, mint a többi, Courchevelben a síelés nagyszerűen ment, az ételek pedig kiválóak voltak. Évek óta ugyanabban a családi hangulatú hotelben szálltak meg, amely kellemes, barátságos, kényelmes és romantikus hely volt. Nem adtak hírt magukról a gyerekeknek, amióta megérkeztek, de ők nem is számítottak rá. Elég idősek voltak már ahhoz, hogy hagyják zavartalanul élvezni a szüleiknek a téli nászútjukat. A nagyobbak időnként ránéztek Annabelle-re és Benjie-re, hogy minden rendben van-e. Charlie rendszeresen beugrott, hogy lássa Benjie-t, Caroline pedig Annabelle-t hívogatta, aki azonban nem méltányolta a testvéri telefonhívásokat.

Amikor szombaton reggel Lyle felkelt, a lakásuk konyhájában egy üzenet várta Amandától. Mindössze annyi, hogy a barátaival találkozik, és valószínűleg későn jön haza. Megírta Tommy

focimeccsének a helyét és az idejét, amiből az következett, hogy nem ér haza addigra, amikor el kellene vinnie oda a fiút. Lyle-nak nem esett nehezére elvinni Tommyt a parkba, ahol a meccset rendezték, inkább még élvezte is. Az egész heti kemény munka után jólesett a gyerekeivel töltenie a hétvégéket. Amanda vasárnaponként gyakran eljárt soppingolni a barátnőivel, úgyhogy ez a mai nem volt szokatlan eset, noha Lyle szeretne volna, ha a felesége otthon marad velük. Amanda előszeretettel tekintette a szombatot az ő „szabadnapjának”, mivel Lyle olyankor együtt lehetett a gyerekekkel, és ettől ő úgy érezte, hogy neki nem kell. Ezt az időt szívesebben töltötte a barátaival.

Lyle felkeltette a gyerekeket, ellenőrizte, hogy felöltöztek-e, és megreggeliztette őket. Később, mivel Tommy meccséig még bőven volt idő, elkészítette Tommy és Devon ebédjét, és leült velük a konyhaasztalhoz, hogy meghallgassa, mit csináltak egész héten. Tommy szeretne, ha az apja vitte el a meccsre, és Devon sohasem panaszkodott amiatt, hogy őt is magukkal viszik. Azt mondta, jövőre, ha nyolcéves lesz, ő is játszani akar a lányok focicsapatában. Szeretett sportolni, és felnézett a bátyjára. Többnyire jól kijöttek egymással, noha Tommy ötödikes volt, a húga pedig még csak másodikos.

A januári hidegben jól felöltözve indultak el otthonról. Lyle egy második pulóvert is ráadott Devonra a rózsaszín pehelykabát alá. A meccs két órakor kezdődött, és Lyle tudta, hogy legalább

délután négyig a parkban lesznek. Egy termoszt megtöltött forró csokoládéval, hogy legyen mit inniuk a meccs alatt, és aprósüteményt is hozott magával. Kocsival vitte a gyerekeket a Central Park nyugati részén lévő pályához. Mialatt a fedetlen lelátó felé mentek, több anya is megfordult utánuk, és megnézték maguknak Lyle-t.

Tommy rögtön levette a dzsekijét, és csatlakozott az edzőhöz és a csapatához. Apja meghagyta neki, hogy meleg alsóneműt vegyen a vastag focimez alá, amelynek hátuljára rá volt írva a neve. Amikor Lyle leült a lelátón, Devon odabújt hozzá, ő pedig fél karral átölelte. A kislányon rózsaszín kötött sapka, hozzá illő egyujjas kesztyű, fülvédő, a lábán gyapjúbélésű csizma volt, hogy ne fázzon a meccs alatt. Sötét hajával és nagy barna szemével Devon nagyon hasonlított az apjára, Tommy viszont anyja fehér bőrét, szőke haját és kék szemét örökölte.

– Hello, Lyle! – köszönt oda neki az egyik anyuka, egy vonzó külsejű szőke nő, aki szintén a kislányával jött. Lyle ismerős figura volt itt, gyakran ő hozta a gyerekeket a mérkőzésekre. – Hol van Amanda?

– Ma dolga van – válaszolta Lyle tömören, és nem fűzött magyarázatot a felesége távollétéhez; nem gondolta, hogy kellene. Nem figyelt az anyákra, akik csodálattal néztek rá. Intett az egyik apának, akit ismert, és aki rögtön odajött hozzájuk. Leült Lyle mellé, Devon pedig apja másik oldalán továbbra is szorosan hozzábújt. A két férfi a kezdésig élénk társalgásba merült, aztán

mindketten feszülten figyelték a fiaikat. Az anyák inkább egymással beszélgettek, míg a kislányaik és a kisebb fiúk körülöttük játszottak.

Lyle figyelte, ahogy az egyik fiú lő egy gólt, Tommy pedig kihagy egy helyzetet; integetett, és bátorító kiáltásokkal biztatta.

Végül Tommyék csapata győzött, és bár ő nem rúgott gólt, kitett magáért. Lyle sohasem gyakorolt rá nyomást a győzelemmel kapcsolatban, mint ahogy azt egyes apák tették. Meccs közben két anya odajött csevegni hozzá. Ő barátságosan elbeszélgetett velük, de sohasem flörtölt egy nővel sem. Magas termetű, sötétbarna hajú, meleg barna szemű férfi volt, akár az apja. Szép pár voltak Amandával, aki nagyon sokat adott magára, hente három-négy alkalommal is eljárt a konditerembe. Ennek köszönhetően fantasztikus alakja volt, és a harminchét évéből tízet nyugodtan letagadhatott.

A házvezetőnőjük egyben bébiszitterként is működött, és mivel megbízható nő volt, Amandának rengeteg szabad idő állt a rendelkezésére. Ideje nagy részében vásárolgatott, és együtt ebédelte a barátnőivel, vagy jógaórára, illetve a konditerembe ment. Nem ő, hanem Molly vitte a gyerekeket iskolába, és ő is ment értük. Amandának mindig volt valami programja, és gyakran csak olyankor ért haza, amikor iskola után a gyerekek már otthon voltak. Lyle számára könnyebb lett volna, ha Amanda jobban kijön a családjával, különösen a sógornőivel, ám ő sohasem tett különösebb erőfeszítést ez ügyben, és azzal is tisztá-

ban volt, hogy Lyle családja mit gondol róla. Tudta, hogy szerintük a házasság csapdájába csalta a férjét, Lyle azonban mindig megvédte a szülei és a testvérei előtt, amikor közölte velük, hogy ő bizony készségesen belesétált ebbe a csapdába.

– Nem kényszerített rá, hogy elvegyem – emlékeztette őket, amikor a téma szóba került, ami nagy bánatára a mai napig elő-előfordult. – Én akartam feleségül venni. Az én döntésem volt. És helyesen tettem. – Gloria, a legidősebb húga volt a legszókimondóbb, ő egyenesen pénzes pasira vadászó nősténynek nevezte Amandát a többiek előtt. Lyle mindig elmondta, hogy a végén úgyis elvette volna, de a család nem volt erről meggyőződve. Amikor még csak randiztak, más nőket is megnézett, de azóta felhagyott ezzel. A nők szemé gyakran megakadt rajta, mivel jóképű férfi volt, de ő az Amanda iránti tiszteletből mindig úgy tett, mintha nem venné észre.

Amikor kiderült, hogy Amanda terhes, habozás nélkül felajánlotta neki, hogy házasodjanak össze. Úgy érezte, ez a helyes. Több alkalommal is előfordult, hogy nem vigyázott eléggé, és Amanda hagyta. A gyerekek miatt nem bánta meg, hogy elvette, bár az iránta érzett szenvedélye hamar alábbhagyott, sőt az elmúlt évek során a kevéske maradék szenvedély is kihunytt belőle.

Amanda sem tett kísérletet arra, hogy szeretkezzen vele. Régen elmúlt már az egymás iránti csillapíthatatlan éhségük. Semmi közös nem volt bennük. Amanda szerette azt az életstílust, amit Lyle kínált neki, szerette, hogy nem kell

dolgoznia, de nem olvadt el a férfi látványától, mint amikor először találkozott vele. Már alig emlékezett az érzésre, és Lyle is megszokta, hogy szeretet és gyengéd érintések nélkül él. Valójában a szex régen is a veszekedések után volt a legjobb, ami akkoriban sűrűn előfordult.

De sohasem voltak olyan közel egymáshoz, mint ahogy Lyle remélte. Amanda nem volt melegszívű, sem vele, sem a gyerekeikkel. De a felesége volt, és Lyle a szüleihez hasonlóan egy életre szóló elköteleződésnek tartotta a házasságot, igyekezett hát a legtöbbet kihozni abból, amije volt – ami sajnos nem volt túl sok. Amandát nem érdekelték az intellektuális tevékenységek, nem élvezte a családi életet, ami Lyle számára mindennél fontosabb volt. Nem érdeklődött a férje munkája iránt, és ma már szinte alig beszéltek egymással. Amanda kifejezetten kerülte, hogy időt kelljen töltenie Lyle-lal.

A meccs után öt órára értek haza. A gyerekek bementek a szobáikba, hogy vacsoráig videót nézzenek. Lyle arra számított, hogy addigra Amanda is hazaér, és úgy gondolta, várakozás közben dolgozik a számítógépén. A felesége a szokottnál később, húsz perccel hét óra előtt érkezett meg, ráadásul reggel nyolckor ment el, amikor még vásárolni sem lehetett.

Egy barátnőjéhez ment kondicionáló tornára, ami után lezuhanyoztak, felöltöztek, és elmentek otthonról. Soppingolás után beugrottak a Plazába egy martinira, emiatt jött későn haza. Amanda szeretett a városban lógni a barátnőivel, az ott-

honi életet Lyle mellett sivárnak és unalmasnak érezte.

– Hol az ördögben voltál? – kérdezte Lyle ingerülten. Épp elég saját időt adott Amandának, de idegesítette, ha hétvégén is csak magával tördött.

– Csak a városban, jártam az üzleteket. Aztán még beültünk egy italra, mielőtt hazajöttem.

– Egész nap hiányoztál a gyerekeknek – felelte a férje nyugodtan. – Ahogy a többi apának is. Mindenki kérdezte, hogy hol vagy. – Lyle irigyelte azokat a házaspárokat, akik együtt csináltak dolgokat, ahogy a szülei. Amanda mindig, még a házasságuk kezdeti szakaszában is független nő volt. Az ő szülei nagyon korán elváltak, így nem voltak példaképei a házassághoz. Hagyta, hogy a házvezetőnő tegye azokat a dolgokat a gyerekekkel, amiket a férje szerint neki kellett volna csinálnia, tekintve hogy nem dolgozott. Kiderült, hogy nincsenek erős anyai ösztönei. Inkább elment a konditerembe, vagy találkozni a barátjaival.

– És mit mondtál nekik? – kérdezte Amanda.

– Amit mindig, amikor nem jössz el Tommy meccsére. Hogy dolgozol van. – Mialatt ezt mondta, azon gondolkozott, nincs-e viszonya Amandának, de nem tartotta valószínűnek. Elfogadta, hogy egyszerűen már nem érdekli az asszonyt. Sokkal fontosabbnak tartotta, hogy mit tud Lyle venni neki. Ő pedig mindig is nagylelkű volt vele, és sohasem tett szemrehányást azért, mert össze kellett házasodniuk. Betartotta a megállapodá-

suk rá eső részét. Amanda és a gyerekek voltak a családjá. Mérhetetlenül kedves fickó volt, annak ellenére, hogy a házasságuk mindkettőjük számára csalódást jelentett.

A családját sem erőltette rá soha a feleségére. Amanda és Gloria húga már a kezdet kezdetén összecsaptak, amikor Gloria könyörgött neki, hogy ne vegye feleségül Amandát, aki teljesen más volt, mint azok a lányok, akikkel Lyle korábban randizott. Nem végzett egyetemet, és a karrierjét illetően sem voltak céljai. Alkalmilag modellkedett, vagy egy étteremben dolgozott. Tizenhat éves kora óta nem tartott kapcsolatot a családjával, és teljesen nyilvánvaló volt, hogy férjhez akar menni valakihez, akinek sok pénze van. Gloria azt javasolta, hogy Lyle fizessen tartásdíjat a gyerekért, de ne vegye el Amandát, ő azonban ezt nem tartotta helyesnek, függetlenül a lány családi hátterétől. És abban a pillanatban, hogy meglátta Tommyt, határtalan boldogságot érzett.

Az utóbbi években az apaság már jóval többet jelentett neki, és sokkal kielégítőbb volt, mint a házasság. A második gyereket ő javasolta Amandának – számára ez a házasság normális velejárójának tűnt. Amanda nem lelkesedett a dologért, de úgy gondolta, egy második gyerek még jobban megerősítené a köztük lévő megállapodást, és talán a családjá is elfogadná őt. Ez nem jött össze. Két gyerekkel éppoly elfogadhatatlan volt számukra, mint eggyel. A második gyerek mindössze arról győzte meg a családot, hogy Lyle soha-

sem fogja otthagyni Amandát. Ő pedig ugyanúgy szerette Devont, mint Tommyt. Az Amanda iránti fizikai vonzódása azonban Devon születése után végképp kihunytt, annak ellenére, hogy az asszony gyorsan visszanyerte a formáját, és még mindig gyönyörű volt és fiatal. A családi élet azonban továbbra sem érdekelte.

Olyan családban nőtt fel, ahol az apja verte, és végül el is hagyta alkoholista anyját, neki pedig tizenhat évesen, miután anyja májzsugorban meghalt, gondoskodnia kellett magáról. Fogalma sem volt, hol van az apja, vagy hogy él-e egyáltalán. Lyle sajnálta őt, amiért neki semmi sem jutott azokból az előnyökből, amikben ő részesült: nem volt szerető, stabil családi háttere, jó neveltetése, elég pénze. Tisztelte Amandát azért, amit túlélt, de ami egyben meg is keményítette.

Amanda szerette a drága holmikat, és bármilyen sok pénzt keresett is Lyle, soha nem volt elég neki. Számolatlanul költötte Lyle pénzét, többnyire magára. Aznap este is több reklámtáskával tért haza, csordultig tele mindazzal, amiket drága és elegáns üzletekben vásárolt. Sohasem kért bocsánatot a költségekért, és úgy tett, mintha Lyle tartozna neki ezzel. Meg volt győződve arról, hogy joga van hozzá, és a hálát nem ismerte. Egyenesen a gardróbszobájába ment, hogy elrakja az újonnan vásárolt holmikat, Lyle pedig ezalatt próbálta leküzdeni a haragját.

Utánament, hogy megkérdezze, mit szándékozik készíteni vacsorára; a gyerekek jelenlétében nem akart veszekedni vele.

– Rendeljünk házhoz valamit – felelte Amanda vidáman. Molly, a házvezetőnőjük hétvégén nem dolgozott, neki pedig esze ágában sem volt ilyenkor nekiállni főzni. Vasárnap este időnként Lyle készített vacsorát, Amanda soha. – Fáradt vagyok – tette hozzá.

Lyle bólintott, és indult, hogy megkérdezze a gyerekeket, mit szeretnének enni. Mindketten pizzát kértek, úgyhogy megrendelte. Amanda közölte, hogy összedob magának egy salátát, míg Lyle úgy döntött, ő is pizzát eszik. Amanda megterítette az asztalt, és amikor meghozták a pizzát, Tommy elújságolta anyjának, hogy megnyerték a meccset. Amanda közömbös arccal tudomásul vette. Tommy tudta, hogy anyját nem érdekli a futball, sem az, hogy ki nyert, de vágyott az elismerésére, és szeretett volna imponálni neki. A gyerek arcát látva Lyle-nak megsajdult a szíve. Amanda meg sem próbált érdeklődést mutatni. Lyle még akkor is dühös volt rá, amikor a gyerekek vacsora után elmentek az asztaltól.

– Legalább tehettél volna úgy, mintha érdekelné, hogy az ő csapatuk győzött! – mondta, miközben nagy csörömpöléssel berakta a tányérokat a mosogatóba. – Neki ez számít!

Tommy mindig küzdött az anyja figyelméért, ahogy Lyle tette évekig, csak ő már nem izgatta magát miatta. Régen biztos volt benne, hogy valahol a falak mögött egy melegszívű nő rejtőzik, de már tudta, hogy nincs ott senki. Tommy még nem tudta. A gyerekkorában elszenvedett bántalmazástól anyja hideggé és üressé vált.

– Tudja, hogy nem érdekel a sport – nézett Amanda ridegen Lyle-ra. Önmagán, a vásárláson és a barátain kívül semmi sem érdekelt. Lyle-lal sohasem voltak közös barátaik. Amanda inkább a durvább embereket, a magához hasonló csiszolatlan gyémántokat szerette. Tízévi házasság után Lyle-t unalmasnak és begyepesedettnek találta. Meg sem próbált alkalmazkodni a férje családjának konzervatívabb stílusához, amikor megismerkedtek, Lyle-ban még több volt a lendület, de nagyon hamar lehiggadt. Amanda ma már tudta, hogy sohasem fog megfelelni a Whittier családnak, így aztán meg sem próbálta. Gyűlölte őket. Lyle volt a híd két harcoló tábor között, amelynek a közepén csapdába esett.

Amanda, ha csak tehetett, rövid, testhezálló, mélyen kivágott, szexi ruhát viselt, olyat, ami megmutatta az alakját; Lyle sohasem bírálta őt ezért, de a húga, Gloria, közönségesnek találta. Lyle elnézőn és tisztelettel viseltetett az emberek iránt. Többször kérte Amandát, hogy kevésbé kihívó ruhát vegyen fel, amikor a családjával találkoznak, ám ő mindig azt tette, amit akart, és az nem volt más, mint dacolni a családdal, provokálni őket, és minden lehetőséget megragadva az emlékezetükbe idézni, hogy tíz évvel ezelőtt ő nyert, amikor Lyle három hónapos terhesen feleségül vette. Ahhoz, hogy ezt az orruk alá dörgölje, nem kellett volna közönségesen kinéznie, mégis megtette, ha csak egy mód volt is rá, teljesen figyelmen kívül hagyva, mit érez emiatt Lyle, és milyen kínos ez neki. A szülei sohasem tettek rá

megjegyzést, de a húgai nem fogták vissza magukat.

Amanda nem tett erőfeszítést, hogy beilleszkedjék. Megkapta, amit akart, egy férfit, aki fizeti a számláit. A gyerekek csak kiegészítők voltak, eszközök, hogy elérje a férjénél, amit még akart. És Lyle már tudta, évek óta tisztában volt vele, hogy nem képes őt átváltoztatni valamivé, ami nem volt. Amanda sohasem fog megfelelni annak a képnek, ahogyan ő egy feleséget és anyát elképzel. Nem is vágyik rá, hogy megpróbálja. Unalmas sznoboknak tartotta a férje rokonait, és ki nem állhatta őket. Lyle megértette, hogy a felesége semmilyen tekintetben, soha az életben nem fog egy parányit sem hasonlítani az anyjára vagy bármelyik húgára, de még a barátai feleségeire sem, és semmiféle nyomás vagy érvelés nem fogja őt megváltoztatni, úgyhogy elfogadta olyannak, amilyen, és igyekezett a lehető legtöbbet kihozni a kapcsolatukból.

Amanda szeretett feltűnősködni, szexinek és közönségesnek kinézni. Lyle már régen megbékélt ezzel, de még így is sokat veszekedtek, pedig már nem igyekezett megváltoztatni őt. Amanda nem érzett empátiát sem iránta, sem a gyerekeik iránt. Színes társasági életet akart élni hozzá hasonló emberekkel, amiben Lyle nem volt hajlandó részt venni.

Vacsora után megnézett egy filmet a gyerekekkel, utána lefektette Devont, később pedig bedugta a fejét Tommyhoz, hogy jó éjszakát kívánjon neki. A gyerek valamelyik kedvenc tévéműsorát

nézte, Lyle tehát csendben becsukta az ajtót, és visszament a szobájába, ahol Amanda egy valóságshow-t nézett a tévében.

– Több időt kellene töltened a gyerekekkel – mondta Lyle halkán. Vissza-visszatérő mondat volt ez kettőjük között, amit Amanda hallani sem akart. Most is felhangosította a tévét, hogy elnyomja Lyle hangját. – Nem voltál itthon egész nap. Legalább este lehattél volna egy kicsit együtt velük.

– Miért? – kérdezte Amanda, anélkül, hogy ránézett volna. – Egész héten velük vagyok. A hét végén megkapnak téged. A szombat-vasárnap legyen az én két szabadnapom. – Csakhogy a bébiszitter több időt töltött a gyerekekkel hét közben, mint ő.

– Nekünk nincsenek „szabadnapjaink”, és egész héten Molly van velük, nem te. Sohasem vagy itthon, amikor hazajönnek az iskolából.

– Engem sem várt senki otthon gyerekkoromban, és nem haltam bele. Különben is, épp akkor van a jógaóráim – közölte Amanda bosszúsan. Lyle mindig azzal nyaggatta, hogy legyen többet együtt a gyerekekkel.

– Van két gyerekünk. Arra kérlek, hogy tölts több időt velük. Ez nem nagy kérés. Anyám mindig otthon volt, amikor hazaértünk az iskolából – folytatta Lyle egyre feszültebb hangon.

– Az enyém meg mindig a sarki kocsmában itta magát részegre vagy ájultra – felelte Amanda hidegen, majd felállt, és kiment a szobából. Lyle követte a gardróbba, amely tele volt a férje

pénzéből vásárolt holmikkal. Lyle sohasem emlékeztette őt erre.

– Ha velem nem törődsz, Amanda, azzal együtt tudok élni. De legalább az ő kedvükért úgy kellene tenned, mintha érdekelnének. Többre van szükségük az anyjukból, mint amennyit adsz nekik. Tudom, hogy nehéz gyerekkorod volt. De a gyerekeinknek szükségük van rád. – Mindezt a lehető legszelídebben mondta, hogy eljussanak a szavai az asszonyhoz, de hiába.

– Jól megvannak – közölte Amanda kőkemény arccal, Lyle állán pedig megfeszült egy izom.

– Most. De talán egy napon már nem lesznek meg jól. – És Lyle nem akarta, hogy ők is olyan hideggé, keserűvé, önzővé és mohóvá váljanak, mint az anyjuk. Aranyos gyerekek voltak, apjuk nem szerette volna, ha egy érzéketlen anya miatt szeretethiányos, sérült emberekké válnak.

– Te mindent a családod mércéje szerint ítélsz meg – vádolta meg Amanda. – Szánalmasak, és mind egymástól függenek. Az ikrek harminchárom évesen még együtt laknak. Gloriának tíz éve nem volt komoly kapcsolata, az ideje felében a szüleiddel lóg. Te meg, akárhányszor rád nézek, mindig a szüleiddel beszélsz telefonon. Benjie otthon lakik, mint egy gyerek, ahelyett, hogy keresne egy helyet, ahol hozzá hasonlókkal élhet. Annabelle meg jó úton van az elkurvulás felé, de a családod olyan vak, hogy észre sem veszik. Mindnyájan szentnek és liliomfehérnek hiszitek magatokat, és sejtelmetek sincs a valódi életről.

Lyle nagyon jól tudta, milyen nehéz volt Amanda élete, ennek ellenére mélyen sértette, ahogyan a családjáról beszélt. Az ő értékeik és egymáshoz fűződő szoros kapcsolatuk neki semmit sem jelentett.

– Tudom, hogy gyűlölöd őket, és időnként nagyon szigorúan bántak veled. Rosszul indult a kapcsolatunk velük. De nem vagy igazságos. És amit Benjie-ről mondtál, az nem úgy van. Ő nagyon jól megvan otthon; dolgozik, anyám remekül kijön vele. Nagyon jól érzi magát az állatmenhelyen; már öt éve dolgozik ott, és nagyon szeretik. Jól van – tette hozzá Lyle határozottan, készen arra, hogy megvédje az öccsét.

– Ha egy normális családból származna, már évekkkel ezelőtt elküldték volna otthonról. De nem képes önállóan élni. És mi lesz vele, ha a szüleid már nem lesznek? Arra ne számíts, hogy majd ide hozod! Nem nyitok csoportos szociális otthont az öcséd számára! – közölte nyersen, és Lyle szemében lángolt a düh, ahogy ránézett. Amanda tudott időnként kegyetlen és szívtelen lenni. Lyle imádta Benjie-t, akinek irigylésre méltón magas volt az IQ-ja, és az állandóan változó autizmus-spektrum felső végén helyezkedett el. A kapcsolatteremtési képesség terén bizonyos Asperger-tüneteket mutatott, de minden más vonatkozásban ügyes és tehetséges, ragyogó eszű, kedves fiatalember volt.

– Benjie nagyon jól boldogul, és csodálatos ember. Nincs szüksége csoportos szociális otthonra, és ne aggódj, soha nem költöztetném őt hozzánk.

Olyan fagyos benned a lélek a múltbeli sérülé-
id miatt, hogy a saját gyerekeiddel sem vagy ké-
pes megfelelően bánni, nemhogy jó szívvél tud-
nál közeledni a testvéremhez. És amíg élek, *soha*
nem fogom elküldeni, hogy éljen egyedül vala-
hol. Okosabb, mint olykor bármelyikünk, még ha
társaságban időnként esetlenül viselkedik is, és
nem találja fel magát. Úgyhogy vigyázz a szád-
ra, Amanda! Vigyázz, nehogy túlfeszítsd a húrt!
Sok mindent eltűrök tőled, de ha szeretnéd, hogy
ez továbbra is így legyen, kerüld a családommal
kapcsolatos témákat!

Amanda felnézett a férjére, és bár nem reagált
a szavaira, hallotta őket. Nem szerette, amikor
Lyle felszólította, hogy töltsön több időt a gyere-
keikkel. Annyi időt töltött velük, amennyit akart,
ami nem volt sok. Most azzal volt elfoglalva, hogy
pótoljon mindent, amit annak idején nem kapott
meg, és nem gondolkozott a gyerekein. A rá köl-
tött pénzt pedig szerelemként értelmezte. Csak
ennyit értett.

– Ha a szüleidnek volna egy csöpp eszük, elad-
nák azt az elefánt méretű házat, és szétosztanák
a pénzt közöttetek, hogy mindnyájan jobb életet
tudjatok élni. Miért kell megvárnotok, amíg meg-
halnak? Nincs is szükségük egy ekkora házra!
Annabelle öt perc múlva elköltözik otthonról, és
már csak hárman maradnak Benjie-vel.

– Ezt ők döntik el. Joguk van úgy élni, ahogy
akarnak. Az ő pénzük, az ő házuk, nem a miénk.
Nem fogok itt ülni, és lélegzet-visszafojtva várni
a pénzükre. Bőven elég nekünk az, amit kere-

sek. És boldog vagyok, hogy még élnek a szüleim. – Visszataszítónak találta a felesége szavait, ráadásul nem először hozta ezt szóba. Tudta, hogy Amanda mit gondol róla és a családjáról, arról, hogy milyen szoros közöttük a kapcsolat, és hogy milyen örökségre számíthat.

– Ha eladnák a házat, sokkal több pénzed lehetne – ütötte a vasat tovább Amanda. A pénz volt a mindene, főleg ez érdekelte Lyle-ban is, és ezért tartott ki mellette a házasságban.

– Az az otthonuk, és mindannyian ott nőttünk fel. Számodra az a ház csak pénzt jelent. – Amanda mohósága nem ismert határokat. Nem érzett semmit az iránt, ami mindannyiuk számára oly fontos volt. Számára Lyle szülei, testvérei és az otthonuk nem jelentett semmit.

– Olyanok vagytok, mint az Addams család. Néha kiráz a hideg tőletek – közölte nyersen. Az eszébe sem jutott, hogy e nélkül a család nélkül nem volna lehetősége erre az életmódra. Több pénzt akart, hogy még többet költhessen, enélkül kismimizettnek érezte magát.

– Okosabban tennéd, ha tartózkodnál attól, hogy a családomról beszélj! – figyelmeztette végül feldühödve Lyle, és az ajtót becsapva maga után, kiment Amanda gardrób szobájából. Felvette a futócipőjét, a vastag dzsekijét, és elment futni a hidegben, csak hogy ne veszítse el a türelmét a feleségével szemben.

Mire hazaért, Amanda már aludt. Lyle lezuhanyozott, és bebújt az ágyba a saját oldalán. Még sokáig feküdt ébren, és a házasságáról gondol-

kozott. Tudta, hogy helyesen cselekedett tíz évvel ezelőtt, amikor elvette Amandát feleségül – ez vigasztalta, de ahogy múltak az évek, egyre nehezebb volt együtt élnie a döntése következményeivel, és néha eltűnődött rajta, hogy vajon mi lesz ennek a vége. Amanda taposóakna-mezőn szökdécselt, nem vitás, hogy egy nap be fog következni a robbanás. Lyle számára ugyanis a családja szent volt, és Amanda ezen a pontján szerette a leginkább megbántani. A saját gyerekei sem jelentettek neki túl sokat, a férje még annyit sem. Természetesnek vette a Lyle által számára biztosított életmódot, mert úgy érezte, hogy az neki jár, azt megérdemli.

Most azonban veszélyes terepen járt. Lyle tíz éven át hűséges és szerető férje volt, amiért cserébe jóval kevesebbet kapott. Számára a család, a szülei, a testvérei és a gyerekei jelentettek mindent. Mindnyájan a Whittier nevet viselték, nem úgy, mint Amanda. Ő azt választotta, hogy kívül marad a családon, aminek, ha túl messzire megy, egyszer majd meg kell fizetnie az árát. Ezt ő is tudta, mégsem bírta magával. Nem sok híja volt, hogy Lyle-nál elpattanjon a túlfeszített húr.

Néha már arra gondolt, vajon nem azt akarja-e elérni Amanda, hogy végre a szakadékba taszítsa őt. De mi lesz utána?